

en enformig till den lifligaste rörelse, som skakar hela kroppen. Takten dertill slås med kastanjetter.

FANDERS, fändärrs, i st. f. *Fandens*, af det danska *Fanden* (Fan). *Ett f. väsen, larm, ett förfärligt, oerhördt &c. Åt f.! för fan i våld! Det går alltihop åt f. Åt f. med den token!* — Jfr. *Fan*.

FANER, -ér, n. 3. Tunna skifvor af trä, som af snickare begagnas till inläggning. — Ss. *F-skifva, -trå*.

FANERA, v. a. 1. Inlägga (möbler, o. s. v.) med faner. — *Fanerande*, n. 4.

FANERARE, m. 3. Snickararbetare, som fanerar.

FANERING, f. 2. 1) Arbetet, sysselsättningen, då man fanerar. — 2) Faner, hvarmed en möbel blifvit inlagd. — 3) Sättet, huru detta blifvit gjort. *En väl gjord f.*

FANERINGSQVARN, f. 2. Ett slags maskin, hvarmed dyrbara träslag sönderskåras i fina, tunna skifvor till fanering.

FANEROGAM, --rågám, f. 3. (bot.) Växt med hjertblad och tydliga könsdelar. *F-er*, första hufvudafdelningen af växterna. [Phan —.]

FANFAR, fannfár (eller efter franskan: fanngfár), m. 3. 1) Kort, smattrande och briljant tonstycke för trumpet och valdhorn, vid kavalleri. — 2) Trumpetsignal, som blåses kort före anfallet af en inbyggande kavalleritrupp. — 3) Litet glädligt jagstykke, som blåses, då en hjort drifves upp. — 4) Kort musikstycke för blåsinstrumenter, till tecken af fröjd och glädje.

FANFARON, fanngfáránng, m. 3. (fr.) Storskrytare, storpratare.

FANFARONAD, fanngfáránád, m. 3. (fr. *Fanfaronnade*) Ordskrut, storskruteri.

FANFÖRARE, m. 3. Den, som förer fanan.

FANJUNKÄRE, fánjúnngkäre, m. 3. Underofficer, som förer fanan samt sköter expeditionen.

FANKEN, fánngkn, fam, i st. f. *Fan*. Brukas såsom något mera städat än nysnämnda ord; är egentligen att anse som ett slags diminutiv, bildadt efter tyska diminutivändelsen *chen*, på samma sätt som Hinken af Hin. *F. anfäkt!*

FANMÄRSCH, m. 3. (milit.) Särskilt marsch, som slås af spelet, vid parad för fanan.

FANNOMA, fannomma. (pop. o. fam.) Fanders. *Åt f.* Jfr. *Fanders*.

FANPLUTON, fánplutón, m. 3. Pluton, bestående af en förste fanförare, som bär fanan, jemte två korporaler, i främsta ledet, och en andre fanförare med två korporaler, i andra ledet.

FANSTYGG, fánstyg, n. 3. sing. Se *Djefvulstyg*.

FANSTÅNG, f. 3. pl. — *stänger*. Den stång, hvarvid duken till en fana är fästad.

FANTASI, fanntasí, f. 3. 1) (utan plur.) *a*) Inbillningskraften, då hon ofrivligt, utan bestämd afsigt, frambringar föreställningar af föremål, som icke äro närvarande för sinnena. *F-en visar sig mest verksam i ensamhet, stillhet och mörker.* — *b*) (estet.) Den produktiva och skapande inbillningskraften, d. v. s. diktningensförmågan i dess vidsträcktaste begrepp. *Denne författare har en rik f.* — *Syn.* Inbillningskraft, Bildningsgåfva, Diktgåfva. — 2) (med plur.) *a*) Infall, grill, nyck, hugskott. — *b*) Feberdröm, föreställning under feberydelse. — *c*) Musikstycke, som spelas utan förberedelse eller noter, endast efter ögonblickets ingifvelse. [Phan —.]

FANTASIBILD, fanntasí'bi'lld, m. 3. Bild,

föreställning, framalstrad af inbillningskraften och så liflig, att man anser den för ett närvarande verkligt föremål. — *Syn.* Drömbild, Chimer.

FANTASISTYCKE, n. 4. 1) Musikstycke eller målning, som härleder sig ifrån ögonblickets ingifvelse. — 2) Dikt, hvari fantasien inrymmes fritt spel, utan tvång af regel.

FANTASMAGORI, fanntassmagári, f. 3. 1) Konsten att genom vissa apparater, såsom t. ex. laterna magica, förvilla synen och låta se bilder, som likna vålnader, d. v. s. att framkalla andesyner. — 2) En sådan syn, frambragt genom nysnämde medel. [Ph —.]

FANTAST, fanntást, m. 3. Den, som håller sin inbillnings föreställningar för verkliga ting, tror sig kunna realisera sådana tomma inbillningar, älskar och söker det äfventyrliga, sällsamma och ovanliga. Grillfångare, Svärmare, Galning. [Ph —.]

FANTASTERI, ---ri, n. 3. Svärmeri. [Ph —.]

FANTASTISK, a. 2. 1) (om person) Som låter villja sig af sin fantasi, tager sina egna inbillningar för något verkligt. *En f. menniska.* Svärmisk. — 2) (både om person och sak) Underlig, besynnerlig, som härleder sig ifrån en blott fantasi (bem. 2). *F-a idéer.* *En f. drägt.* — 3) Narraktig. — *Fantastiskt*, adv. [Ph —.]

FANTISERA, fanntiséra, v. n. 1. 1) Öfverlemnas sig åt fantasiens (se *Fantasi*, 1) spel; låta inbillningskraften fritt sväfva omkring. — 2) Yra (i sjukdomar). — 3) (i musik) Spela utan noter eller förberedelse, endast efter ögonblickets ingifvelse. — *Fantiserande*, n. 4. o. *Fantiseri*ng, f. 2. [Ph —.]

FANTOM, fanntám (efter franskan: fanngtám), m. o. n. 3. 1) Gyckelbild, alstrad af inbillningskraften. — 2) Spöke, vålnad. [Ph —.]

FANVAKT, fánváckt, f. 3. (milit.) Post, utställd framför det kvarter, der fanan finnes.

FAR, m. 2. En mjukfenig fisk af Cyprinslägget. *Cyprinus Farenus*.

FAR, sammandraget af *Fader*, brukas i dagligt tal samt i sammansättningar, t. ex. *Kära f!* *Han var en f. för mig.* Jfr. *Fader*.

FARA, f. 1. Hvad som hotar med eller vanligtvis är åtföljdt af skada, förlust, ledsamhet, olycka, förderf, undergång, död. *F. att förlora något.* *F. för lifvet.* *Med f. för mitt lif.* *Ut-sälla, flottställa sig för f.* *Bringa i f.* *Löpa f. att komma för sent,* utsätta sig för f. &c. *Löpa samma f. som någon.* *Det har ingen f.*, det behöfver man ej frukta. *Det är f. värdt att,* den faran, olyckan, ledsamheten kan inträffa, att . . . . *Stå i f. för . . . .*, äfventyra. *Det är ingen f. med honom,* han lider ingen nöd; äfv. är rätt skicklig, duglig, välartad, snäll, o. s. v. — *Syn.* Farlighet, Äfventyr, Risk.

FARA, v. n. 3. Ind. pres. sing. *Far*; pl. *Fara*. Impf. sing. *For*; pl. *Foro*. Imper. sing. *Far*; pl. *Faren*. Konj. impf. *Fore*. Sup. *Faril*. Part. pres. *Farande*; part. pret. *Faren*. 1) (om person) *a*) Föras ifrån ett ställe till ett annat medelst något fortskaffningsmedel (vagn, farkost, o. s. v.), på väg eller till sjös. *F. på en vagn, i en kärra, i en båt, på ett fartyg, på ångbåt.* *F. från en ort till en annan.* *F. på en väg, landvägen, till sjös.* *Han for tre mil på två timmar.* *F. uppför, nedför en backe.* *F. ut-med kusten.* *F. öfver en bro, öfver en flod, öfver till Tyskland.* *F. vilse,* komma på orätt väg, (fig.) irra sig, felä. — *F. efter någon,* på resa, färd följa efter någon. *F. efter någon* eill.